

LA CLASSE OBRERA LLUITA

per la reconquesta
DE LA REPUBLICA DEMOCRATICA

per Josep Moix

A participació de Catalunya en la grandiosa i heroica lluita que menen, des de fa gairebé dotze anys, els pobles d'Espanya contra el terrorista règim nazi-fascista és indiscutiblement importantissima.

Les forces catalanes antifranquistes que han contribuït al combaten un abast nacional, tant per llur contingut polític i social com per llur nombre i amplitud.

De tots els sectors socials, la gran massa de treballadors, amb la classe obrera a l'avantguarda, ha estat, però, la que s'ha lluitat més. Tots els sectors socials, la gran massa de treballadors, amb la classe obrera a l'avantguarda, ha abnegadament i heroica al combat. Tant durant la guerra com en la postguerra, a despit de les enormes dificultats de la lluita clandestina. Sobre tot en el període de consolidació del règim franquista, els sacrificis i esforços de la classe obrera són més remarcables, si mateix temps que la seva contribució ha esdevingut poderosa i un factor fundamental de la resistència activa del poble català. Resistència que, conjuntament amb la dels altres pobles hispànics, ha impedit la consolidació i l'arrelament del règim franquista. Car la lluita ininterrompuda ha creat una constant situació de dificultats al règim. Dificultats que en anar augmentant l'empeño cap a la catàstrofe insalvable.

Catastrofe que han pogut evitar gràcies a l'ajut i suport que han obtingut aquests darrers temps dels imperialistes dels Estats Units i de Gran Bretanya a canvi d'hipoteca la independència i sobirania d'Espanya als interessos egoïstes d'aquests imperialistes que son la classe dominant en llurs països. Franco i Falange coneixen abastament l'interès estratègic que els grups imperialistes anglo-saxons coneixen als territoris d'Espanya, ja per la qual n'han fet objecte d'indigne mercaderia per a intentar prolongar l'amenaça d'existència del règim franquista.

Els esports d'una tal penetració imperialista són nombrosos i molt greus per l'esdevenidor de tots els pobles d'Espanya; no són solament les llibertats nacionals: les amenaçades d'esses llibertats, si no les més minces llibertats democràtiques, els drets cívics i socials. És a dir, nom pretén barrar el pas del progrés social i polític al nostre poble, del qual tant ha lluitat i segueix lluitant.

Davant d'aquesta greu situació, el nostre Partit no s'ha quedat a part ni s'ha creuat de braços. Ha assenyalat als altres partits catalans, a les organitzacions sindicals, a totes les forces i persones veritablenament patriotes l'enorme responsabilitat que els correspon en aquesta hora tan greu per al present i futur de la Patria. El nostre Partit, el P.S.U. de C., el partit que,

per haver identificat els interessos de la classe obrera amb els interessos fonamentals de la classe obrera, ha denegat també a tots els catalans assenyalant-los els perills de les maniobres franquistes, denunciant les activitats dels elements capitaladors, agents de la reacció de dins i fora i han afirmat que

La lluita pel socialisme passa pel socialisme de la democracia, va dir Lennin.

Els militants del nostre Partit, tenint present aquesta ensenyanya, han d'intensificar la lluita per l'alliberament del nostre poble i dels altres pobles d'Espanya de la

tirania del règim falangista, per la reconquesta i sobirania d'Espanya, per la llibertat nacional de Catalunya en règim d'autèntica democràcia.

Les accions reivindicatives fins a aconseguir promoure vagues generals en tota una indústria, en una ciutat, en una comarca, a tot Catalunya, car aquestes, com les altres accions de masses són una poderosa contribució a la lluita contra el franquisme, contra els capitaladors, per la República democràtica, per la llibertat de Catalunya en una Espanya independent; els assenyala la necessitat de reforçar i constituir a les fàbriques, a les obres, als tallers, a les oficines, als comerços, a tots els llocs de treball, arreu de Catalunya, els Comitès d'ella U.G.T.-C.N.T. per tal d'accelerar la incorporació en massa dels obrers ugetistes i cencistes a la lluita en defensa de llurs interessos i drets sindicals; els assenyala la necessitat d'incrementar la tasca d'esclariment entre els obrers cencistes de la significació i abast de l'anticomunisme i la lluita contra el P.S.U. de C. dels anarquistes que defensen la política de passivitat, la falsa illusió que Franco serà anorat pels imperialistes anglo-saxons i obstacles mitjançant la unitat antifranquista; de denunciar aquests elements que no tenen res de comú amb els treballadors, com agents de l'enemic en els rengles cencistes dels quals són un exemple viu i fastigios dels traïdors Vallejo i Corbera; de consolidar i crear els Sindicats clandestins, els veritables Sindicats de classe i fonder la nostra política en la lluita que menen els obrers en defensa d'unes millors condicions de vida, de salaris més alts, de més i millor racionament; de fonder en la lluita per les reivindicacions diàries, en la defensa incansable dels interessos vitals dels obrers, de les masses populars del nostre poble.

Els èxits assolits en la realització d'aquesta lluita contra l'exploitació desenfrenada d'una patronal egoísta, afanyosa únicament de guanys fabulosos són també èxit contra el règim franquista, el qual fomenta aquesta explotació despietada.

La unió fraternal dels militants del nostre Partit amb els obrers ugetistes i cencistes en la defensa dels sagrats interessos de la classe obrera, de les masses treballadores i populars de Catalunya, contribuirà essencialment a crear les condicions favorables per a la unitat sindical de la classe obrera. La unitat en l'acció combatent i emancipadora de la classe obrera és un factor fonamental per avançar amb èxit pel camí de la unitat orgànica del moviment sindical, de la Central Sindical Unica.

La unitat fraternal dels nostres militants amb els obrers ugetistes i cencistes en la present lluita contra el règim franquista i per les reivindicacions diàries dels treballadors és, també, una participació efectiva a la unitat dels partits, organitzacions i forces antifranquistes, car la classe obrera, que és la columna vertebral de la nació, ha de jugar un paper decisiu en la formació de la unitat nacional combatent.

La lluita pel socialisme passa pel socialisme de la democracia, va dir Lennin.

Els militants del nostre Partit, tenint present aquesta ensenyanya, han d'intensificar la lluita per l'alliberament del nostre poble i dels altres pobles d'Espanya de la

Comunitat d'Espanya, que és la figura més important de la nostra guerra. No ho poden comprendre, perquè s'aferrin al passat, a les idees de les classes socialistes en decadència, més ben dit, en

ta ha pogut ésser la figura més important de la nostra guerra. No ho poden comprendre, perquè s'aferrin al passat, a les idees de les classes socialistes en decadència, més ben dit, en

la indignació que hi ha a Bilbao per aquesta nova provocació és gran entre els obrers i els antifranquistes de la capital basca.

El dia 11 d'aquest mes, el C.C. del Partit Comunista d'Espanya feu públic el Manifest l'abast a transcendència política del qual volem subratllar en aquest comentari.

En mig de la complexitat de la situació nacional i internacional; en mig del confusionalisme provocat per les maniobres dels capituladors i enemics de la unitat de les forces obreres, republiesques i antifranquistes; davant dels greus perills que amenaçaven el futur del nostre país, el manifest del nostre partit, el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, appareix com un element de proximitat per a escalar tots els problemes, a fixar el camí i seguir, no sols als milions de comunistes, sinó a tots aquells patriotes dels pobles hispànics interessats en la defensa de la sobirania nacional, de la democràcia i la pau i del progrés.

En primer terme —conseqüent amb la seva trajectòria revolucionària i pacífica— el recobrament de les nostres llibertats (mosaïques) segon el DE LA REPUBLICA que la Humanitat ha passat a la

La indignació que hi ha a Bilbao per aquesta nova provocació és gran entre els obrers i els antifranquistes de la capital basca.

El dia 11 d'aquest mes, el C.C. del Partit Comunista d'Espanya feu públic el Manifest l'abast a transcendència política del qual volem subratllar en aquest comentari.

En mig de la complexitat de la situació nacional i internacional; en mig del confusionalisme provocat per les maniobres dels capituladors i enemics de la unitat de les forces obreres, republiesques i antifranquistes; davant dels greus perills que amenaçaven el futur del nostre país, el manifest del nostre partit, el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, appareix com un element de proximitat per a escalar tots els problemes, a fixar el camí i seguir, no sols als milions de comunistes, sinó a tots aquells patriotes dels pobles hispànics interessats en la defensa de la sobirania nacional, de la democràcia i la pau i del progrés.

En primer terme —conseqüent amb la seva trajectòria revolucionària i pacífica— el recobrament de les nostres llibertats (mosaïques) segon el DE LA REPUBLICA que la Humanitat ha passat a la

La indignació que hi ha a Bilbao per aquesta nova provocació és gran entre els obrers i els antifranquistes de la capital basca.

El dia 11 d'aquest mes, el C.C. del Partit Comunista d'Espanya feu públic el Manifest l'abast a transcendència política del qual volem subratllar en aquest comentari.

En mig de la complexitat de la situació nacional i internacional; en mig del confusionalisme provocat per les maniobres dels capituladors i enemics de la unitat de les forces obreres, republiesques i antifranquistes; davant dels greus perills que amenaçaven el futur del nostre país, el manifest del nostre partit, el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, appareix com un element de proximitat per a escalar tots els problemes, a fixar el camí i seguir, no sols als milions de comunistes, sinó a tots aquells patriotes dels pobles hispànics interessats en la defensa de la sobirania nacional, de la democràcia i la pau i del progrés.

En primer terme —conseqüent amb la seva trajectòria revolucionària i pacífica— el recobrament de les nostres llibertats (mosaïques) segon el DE LA REPUBLICA que la Humanitat ha passat a la

La indignació que hi ha a Bilbao per aquesta nova provocació és gran entre els obrers i els antifranquistes de la capital basca.

El dia 11 d'aquest mes, el C.C. del Partit Comunista d'Espanya feu públic el Manifest l'abast a transcendència política del qual volem subratllar en aquest comentari.

En mig de la complexitat de la situació nacional i internacional; en mig del confusionalisme provocat per les maniobres dels capituladors i enemics de la unitat de les forces obreres, republiesques i antifranquistes; davant dels greus perills que amenaçaven el futur del nostre país, el manifest del nostre partit, el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, appareix com un element de proximitat per a escalar tots els problemes, a fixar el camí i seguir, no sols als milions de comunistes, sinó a tots aquells patriotes dels pobles hispànics interessats en la defensa de la sobirania nacional, de la democràcia i la pau i del progrés.

En primer terme —conseqüent amb la seva trajectòria revolucionària i pacífica— el recobrament de les nostres llibertats (mosaïques) segon el DE LA REPUBLICA que la Humanitat ha passat a la

La indignació que hi ha a Bilbao per aquesta nova provocació és gran entre els obrers i els antifranquistes de la capital basca.

El dia 11 d'aquest mes, el C.C. del Partit Comunista d'Espanya feu públic el Manifest l'abast a transcendència política del qual volem subratllar en aquest comentari.

En mig de la complexitat de la situació nacional i internacional; en mig del confusionalisme provocat per les maniobres dels capituladors i enemics de la unitat de les forces obreres, republiesques i antifranquistes; davant dels greus perills que amenaçaven el futur del nostre país, el manifest del nostre partit, el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, appareix com un element de proximitat per a escalar tots els problemes, a fixar el camí i seguir, no sols als milions de comunistes, sinó a tots aquells patriotes dels pobles hispànics interessats en la defensa de la sobirania nacional, de la democràcia i la pau i del progrés.

En primer terme —conseqüent amb la seva trajectòria revolucionària i pacífica— el recobrament de les nostres llibertats (mosaïques) segon el DE LA REPUBLICA que la Humanitat ha passat a la

La indignació que hi ha a Bilbao per aquesta nova provocació és gran entre els obrers i els antifranquistes de la capital basca.

El dia 11 d'aquest mes, el C.C. del Partit Comunista d'Espanya feu públic el Manifest l'abast a transcendència política del qual volem subratllar en aquest comentari.

En mig de la complexitat de la situació nacional i internacional; en mig del confusionalisme provocat per les maniobres dels capituladors i enemics de la unitat de les forces obreres, republiesques i antifranquistes; davant dels greus perills que amenaçaven el futur del nostre país, el manifest del nostre partit, el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, appareix com un element de proximitat per a escalar tots els problemes, a fixar el camí i seguir, no sols als milions de comunistes, sinó a tots aquells patriotes dels pobles hispànics interessats en la defensa de la sobirania nacional, de la democràcia i la pau i del progrés.

En primer terme —conseqüent amb la seva trajectòria revolucionària i pacífica— el recobrament de les nostres llibertats (mosaïques) segon el DE LA REPUBLICA que la Humanitat ha passat a la

La indignació que hi ha a Bilbao per aquesta nova provocació és gran entre els obrers i els antifranquistes de la capital basca.

El dia 11 d'aquest mes, el C.C. del Partit Comunista d'Espanya feu públic el Manifest l'abast a transcendència política del qual volem subratllar en aquest comentari.

En mig de la complexitat de la situació nacional i internacional; en mig del confusionalisme provocat per les maniobres dels capituladors i enemics de la unitat de les forces obreres, republiesques i antifranquistes; davant dels greus perills que amenaçaven el futur del nostre país, el manifest del nostre partit, el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, appareix com un element de proximitat per a escalar tots els problemes, a fixar el camí i seguir, no sols als milions de comunistes, sinó a tots aquells patriotes dels pobles hispànics interessats en la defensa de la sobirania nacional, de la democràcia i la pau i del progrés.

En primer terme —conseqüent amb la seva trajectòria revolucionària i pacífica— el recobrament de les nostres llibertats (mosaïques) segon el DE LA REPUBLICA que la Humanitat ha passat a la

La indignació que hi ha a Bilbao per aquesta nova provocació és gran entre els obrers i els antifranquistes de la capital basca.

El dia 11 d'aquest mes, el C.C. del Partit Comunista d'Espanya feu públic el Manifest l'abast a transcendència política del qual volem subratllar en aquest comentari.

En mig de la complexitat de la situació nacional i internacional; en mig del confusionalisme provocat per les maniobres dels capituladors i enemics de la unitat de les forces obreres, republiesques i antifranquistes; davant dels greus perills que amenaçaven el futur del nostre país, el manifest del nostre partit, el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, appareix com un element de proximitat per a escalar tots els problemes, a fixar el camí i seguir, no sols als milions de comunistes, sinó a tots aquells patriotes dels pobles hispànics interessats en la defensa de la sobirania nacional, de la democràcia i la pau i del progrés.

En primer terme —conseqüent amb la seva trajectòria revolucionària i pacífica— el recobrament de les nostres llibertats (mosaïques) segon el DE LA REPUBLICA que la Humanitat ha passat a la

La indignació que hi ha a Bilbao per aquesta nova provocació és gran entre els obrers i els antifranquistes de la capital basca.

El dia 11 d'aquest mes, el C.C. del Partit Comunista d'Espanya feu públic el Manifest l'abast a transcendència política del qual volem subratllar en aquest comentari.

En mig de la complexitat de la situació nacional i internacional; en mig del confusionalisme provocat per les maniobres dels capituladors i enemics de la unitat de les forces obreres, republiesques i antifranquistes; davant dels greus perills que amenaçaven el futur del nostre país, el manifest del nostre partit, el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, appareix com un element de proximitat per a escalar tots els problemes, a fixar el camí i seguir, no sols als milions de comunistes, sinó a tots aquells patriotes dels pobles hispànics interessats en la defensa de la sobirania nacional, de la democràcia i la pau i del progrés.

En primer terme —conseqüent amb la seva trajectòria revolucionària i pacífica— el recobrament de les nostres llibertats (mosaïques) segon el DE LA REPUBLICA que la Humanitat ha passat a la

La indignació que hi ha a Bilbao per aquesta nova provocació és gran entre els obrers i els antifranquistes de la capital basca.

El dia 11 d'aquest mes, el C.C. del Partit Comunista d'Espanya feu públic el Manifest l'abast a transcendència política del qual volem subratllar en aquest comentari.

En mig de la complexitat de la situació nacional i internacional; en mig del confusionalisme provocat per les maniobres dels capituladors i enemics de la unitat de les forces obreres, republiesques i antifranquistes; davant dels greus perills que amenaçaven el futur del nostre país, el manifest del nostre partit, el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, appareix com un element de proximitat per a escalar tots els problemes, a fixar el camí i seguir, no sols als milions de comunistes, sinó a tots aquells patriotes dels pobles hispànics interessats en la defensa de la sobirania nacional, de la democràcia i la pau i del progrés.

En primer terme —conseqüent amb la seva trajectòria revolucionària i pacífica— el recobrament de les nostres llibertats (mosaïques) segon el DE LA REPUBLICA que la Humanitat ha passat a la

La indignació que hi ha a Bilbao per aquesta nova provocació és gran entre els obrers i els antifranquistes de la capital basca.

El dia 11 d'aquest mes, el C.C. del Partit Comunista d'Espanya feu públic el Manifest l'abast a transcendència política del qual volem subratllar en aquest comentari.

En mig de la complexitat de la situació nacional i internacional; en mig del confusionalisme provocat per les maniobres dels capituladors i enemics de la unitat de les forces obreres, republiesques i antifranquistes; davant dels greus perills que amenaçaven el futur del nostre país, el manifest del nostre partit

JOSE DIAZ FRANCO, EL PLA MARSHALL I ELS CAPITULADORS

(Ve de la pàg. 1.)

vives i revolucionàries dels treballadors ugèstis i cènetistes, dona l'explicació de com ha estat possible passar del seguidisme i l'esponentariat del moviment obrer hispànic a la seva política independent, començada el 1934 a Astúries i confirmada del 1936 al 1939 durant la nostra guerra.

I quan diem política independent de la classe obrera, no volem pas dir amixó la implantació de la dictadura del proletari. Volem dir que la classe obrera hispànica ha arribat ja a la seva maduresa política, que ha una política pròpia que ha deixat d'anar a remolc de les consignes petit-burgueses, que adúns és capaç de jugar un paper important en la direcció dels destins nacionals. La qual cosa no es pot fer sense l'existeixència d'un partit marxista-leninista-stalinista, cosa que l'obrer fuguer i revolucionari cènetista José Diaz ha tingut un gran encert de forjar a Espanya.

Com que els tòpics, però, s'aprenen a la vida més enllà dels temps que els donaren naixença —per això són tòpics— a molts d'ells encara no els cau de la boca el tòpic que «el Partit Comunista no es pot desenvolupar a Espanya i la prova és que abans de la guerra era poc nombrós».

L'exèrcit d'una política no es compta pel nombre dels que la formulen, sinó per la seva justesa, perquè interpreta i dóna satisfacció a les inquietuds i aspiracions de les grans masses populars i, sobretot, per l'abnegació, la consecüència i el sacrifici de la vida, si cal, que fan els encarregats d'aplicar-la.

I això és el que ha sabut fer amb la política i amb els quadres del Partit Comunista d'Espanya el gran revolucionari José Diaz.

Per exemple: a les poques hores de la sublevació franquista, quan hi havia prohoms republicans que volien capitular, i Prieto, als pocs dies, feia un discurs a Madrid invitant els fachos a una nova «abracada de vergonya», i quan els anarquistes cremaven els billets de banc creient que havia arribat la liquidació social, sis mesos després, els mateixos republicans, extrem d'esperar el Banco Centralista, succeixen la veu del Partit Comunista, la veu de José Diaz cridant el poble a lluitar per la República democràtica, per la independència nacional i a forjar l'Exèrcit Regular Popular.

Aquesta era una política nacional i perfeccióava els seus propis pobles hispànics. Aquella era una política patriòtica i, perquè en els fronts els comunistes la defensaven al sacrifici de la vida, el Partit Comunista arribà a ésser el primer partit d'Espanya i el seu secretari general, l'homenatjat, estimat dels espanyols.

Per això, fidel a la política nacional instaurada per José Diaz, el Partit Comunista d'Espanya, dirigit per Dolores Ibárruri, és també avui l'exemple en les noves condicions d'illegibilitat de la lluita, sense treva contra el règim de la Falange, és el paladí constant de la unitat combatent antifranquista, per la independència nacional, per la República democràtica, per les llibertats dels pobles hispànics.

I el Partit Comunista d'Espanya, amb José Diaz al cap, no sols va donar als pobles hispànics una política justa, sinó que va indicar el camí per aplicar-la: la unitat obrera en primer terme, i el de la unitat republicana antifranquista.

Per dissò, fou escollit només parcialment. Només les joventuts socialistes i comunistes d'Espanya i els comunists i socialistes catalans donaren l'exemple: «no fou un mal exemple, car l'heretisme d'una joventut obrera unita i l'esportació d'un proletariat català dirigit per un partit marxista-leninista va donar un rendiment molt ràpid. Aduïm aquests dos fets, tots Josep Diaz qui va ajudar a forjar-los, per com José Diaz no propagava la unitat per a fer demagogia —com feien d'altres— sinó per a dur-la a la pràctica.

La Història ens demostrarà algun

Accident o justícia?

Llegim en un dels darrers números d'«Arriba»:

«Se ha registrat un accidente en las casetas de yeso del pueblo de Vallescas, que ha tenido consecuencias trágicas. Cuando estaban trabajando los obreros se desprendió un gran bloque de yeso que sepultó a uno de los trabajadores, causándole la muerte.

Era el barriano Antonio García Aragón, vocal de la Sección Social del Sindicato Vertical de la Construcción, elegit en las darreres elecciones sindicatales, tan sabotejadas por todos los treballadors d'Espanya.

En aquest bloc de guix han estat un bloc justicier parent d'aquellos blocs i binges de ferro que a França van enviar trets de sengs de la Tolda i boxins S.S. al cementiri durant la Resistència que va acabar amb la unitat interior en aquest país.

La importància que la Falange ha donat a la mort d'aqueix barrinero fa creure que no es tracta d'un barrinero qualsevol, sinó d'un esbirro al qual ha estat fet a la mercèdessa justicia.

I que Déu ens perdoni si ens equivoquem.

El Manifest del C.C. del Partit Comunista d'Espanya

Un gran document patriòtic ple de perspectives democràtiques

(Ve de la pàg. 1.)

«...el Partit Comunista d'Espanya, el qual, en el Manifest que contenint denuncia i condemna els propòsits dels imperialistes i proclama, ensense que la seva fidelitat al seu poble respon a la voluntat del poble, la seva voluntat de lluitar per la República, de lluitar per la solució del problema espanyol signa una solució democràtica que garanteix i assenyala la independència i sobirania del nostre país.»

Cal remarcar, però, que si el Partit Comunista és la força més decisiva, la més heroica i conseqüent, de la lluita en defensa de la sobirania nacional, la democràcia i la República, existeten, també, i cada dia més nombrosos, militants socialistes, cènetistes, republicans, antifranquistes que s'incorporen al costat dels comunistes, al combat per adefensar uns objectius comuns a totes les forces nacionals, a tots els democrates, a tots els pobles hispànics.

Aquest combat, l'expressió del qual són les vagues de la classe obrera Catalunya i Euskadi, les activitats de les valentes Agrupacions Guerrilleres, les protestes dels pagesos, contra les repressions i expropiacions, els trets crescents d'les zones i dels joves, la lluita unita dels pobles hispànics, ha empennat, amb l'acció de la democràcia model, el franquisme cap al dient de la fatidica. I això a despit del terror sanguinari desfermat pels bandolers de la Falange i les forces repressives.

La perspectiva d'una fallida propera del franquisme inspira totes les malalties de la reacció nacional i estrangera per a salvar-lo. Inspira les agressions i contubernis dels clauïdors.

Quan el tal Suevos parlava a Valladolid dels progressos d'aquest odi al comunisme —que es un honor per als comunistes i les persones honrades i prou evident que caiguerà— pensova evidentment, en els articles Abad de Santillan, Garcia Pradas o Borrás que tan cristi paper fan fer a la premsa anticomunista.

«Sostivemos, sin desmayos, una postura anticomunista cuando parecia seria serio, y ahora vemos que todo el mundo ruge al anticomunismo...»

Per bé que això d'«*todo el mundo*» és fruit del deliri de gràndesses de la Falange, entre les veus que fan eco al franquisme cal comptar, però, els redactors de la premsa falangista que a l'emigració escriuen indecessàriament d'«independència de la mateixa Unió anticomunista de la Falangista».

Quan el tal Suevos parlava a Valladolid dels progressos d'aquest odi al comunisme —que es un honor per als comunistes i les persones honrades i prou evident que caiguerà— pensova evidentment, en els articles Abad de Santillan, Garcia Pradas o Borrás que tan cristi paper fan fer a la premsa anticomunista.

«No hi ha cap dubte que pensava també en els Prieto i Trifón, que van fer mateixi canvis armats d'aquesta Unió Hitleriana i falangista que està l'anticomunisme d'ara i de tota la vida.

Mai no sera sobre de repetir-ho.

El franquisme va néixer i fou alletat per a la guerra; va triomfar temporalment per mitjà de la guerra i mai es ajudat a viure per a la guerra. Com totes les forces feixistes, deixista ell mateix, ha estat i es troba avui, associat a la causa de tots els incendiaries de guerra.

Estant en el record de tots les visites al Berlin hitlerista dels homes del feixisme incipient de casa nostra, del nostre anomenat «bloc de Serrano Suñer després del triomf de Franco», fins a la invasió nazi-fascista, even degudes, fonamentalment, a la pàpila, a la preponderància exercida de les forces populars, quix que certa gent preferix la invasió estrangera i el domini del feixisme a la democràcia i la llibertat.

No oblidem que estàvem en l'època del proletari. Voleu dir que la classe obrera hispànica ha arribat ja a la seva maduresa política, que ha deixat d'anar a remolc de les consignes petit-burgueses, que adúns és capaç de jugar un paper important en la direcció dels destins nacionals. La qual cosa no es pot fer sense l'existeixència d'un partit marxista-leninista-stalinista, cosa que l'obrer fuguer i revolucionari cènetista José Diaz ha tingut un gran encert de forjar a Espanya.

Com que els tòpics, però, s'aprenen a la vida més enllà dels temps que els donaren naixença —per això són tòpics— a molts d'ells encara no els cau de la boca el tòpic que «el Partit Comunista no es pot desenvolupar a Espanya i la prova és que abans de la guerra era poc nombrós».

Actualment, amb motiu de l'obertura de la Conferència dels països que compren l'anomenat «pla Marshall», la premsa i la radio franquista s'escargamellen en oblements i promeses per tal que Franco sigui admès a participar oficialment en els «ebenistes d'aquest pla», valencien les més i una calamitat del món si Franco no és admès. Arriben fins a afirmar que només ells es troben en condicions de barrar l'avanc del comunisme que per a ells són la Unió Soviètica i les democràcies populars.

Realment, tot aquell soroll, amb el qual Truman, Marshall i Bevin estan d'accord, no perseguix altre objectiu que el de justificar davant dels que tot ho justifiquen dels imperialistes anglo-saxons.

Prieto i Terrades per exemple, per exemple, que es veuen abocats al catolicisme, sensé que el comgregar trumanista hi sigui a temps. Llegint la premsa dels autors de la desfeta nacionals, els elements estratègics, econòmics i militars que necessiten per a la nova guerra que preparen.

Estant en són així les coses, com es pot, com es podrà justificar davant del jutjat sever dels nostres pobles, la posició capituladora i collaboradora dels Urioste i Terrades dels Estats Units els elements estratègics, econòmics i militars que necessiten per a la nova guerra que preparen.

Prieto i Terrades, amb llurs assistents Trifón Gómez, Humbert Torres i Pi i Sunyer, enllot de treballar per la unitat dels obrers i de tots els republicans, els han girat l'estrena. En lloc de contribuir a organitzar la lluita antifranquista per la independència del nostre país, per la República i per les llibertats dels nostres pobles, han posat a tots els ordres del capital monopolista, dels imperialistes que es van a la guerra i els monopòlies que són velles que no s'aguanten, la mà d'obra qualificada es completemament inexistent, la crisi d'aprenents reverteix els caràcters de catàstrofe.

I no som soles, sinó la banda que enserra Espanya qui en para, per tal com es veuen abocats al catolicisme, sensé que el comgregar trumanista hi sigui a temps. Llegint la premsa dels autors de la desfeta nacionals, els elements estratègics, econòmics i militars que necessiten per a la nova guerra que preparen.

Actualment, amb motiu de l'obertura de la Conferència dels països que compren l'anomenat «pla Marshall», la premsa i la radio franquista s'escargamellen en oblements i promeses per tal que Franco sigui admès a participar oficialment en els «ebenistes d'aquest pla», valencien les més i una calamitat del món si Franco no és admès. Arriben fins a afirmar que només ells es troben en condicions de barrar l'avanc del comunisme que per a ells són la Unió Soviètica i les democràcies populares.

Realment, tot aquell soroll, amb el qual Truman, Marshall i Bevin estan d'accord, no perseguix altre objectiu que el de justificar davant dels que tot ho justifiquen dels imperialistes anglo-saxons.

Prieto i Terrades per exemple, per exemple, que es veuen abocats al catolicisme, sensé que el comgregar trumanista hi sigui a temps. Llegint la premsa dels autors de la desfeta nacionals, els elements estratègics, econòmics i militars que necessiten per a la nova guerra que preparen.

Estant en són així les coses, com es pot, com es podrà justificar davant del jutjat sever dels nostres pobles, la posició capituladora i collaboradora dels Urioste i Terrades dels Estats Units els elements estratègics, econòmics i militars que necessiten per a la nova guerra que preparen.

Prieto i Terrades, amb llurs assistents Trifón Gómez, Humbert Torres i Pi i Sunyer, enllot de treballar per la unitat dels obrers i de tots els republicans, els han girat l'estrena. En lloc de contribuir a organitzar la lluita antifranquista per la independència del nostre país, per la República i per les llibertats dels nostres pobles, han posat a tots els ordres del capital monopolista, dels imperialistes que es van a la guerra i els monopòlies que són velles que no s'aguanten, la mà d'obra qualificada es completemament inexistent, la crisi d'aprenents reverteix els caràcters de catàstrofe.

I no som soles, sinó la banda que enserra Espanya qui en para, per tal com es veuen abocats al catolicisme, sensé que el comgregar trumanista hi sigui a temps. Llegint la premsa dels autors de la desfeta nacionals, els elements estratègics, econòmics i militars que necessiten per a la nova guerra que preparen.

Actualment, amb motiu de l'obertura de la Conferència dels països que compren l'anomenat «pla Marshall», la premsa i la radio franquista s'escargamellen en oblements i promeses per tal que Franco sigui admès a participar oficialment en els «ebenistes d'aquest pla», valencien les més i una calamitat del món si Franco no és admès. Arriben fins a afirmar que només ells es troben en condicions de barrar l'avanc del comunisme que per a ells són la Unió Soviètica i les democràcies populares.

Realment, tot aquell soroll, amb el qual Truman, Marshall i Bevin estan d'accord, no perseguix altre objectiu que el de justificar davant dels que tot ho justifiquen dels imperialistes anglo-saxons.

Prieto i Terrades per exemple, per exemple, que es veuen abocats al catolicisme, sensé que el comgregar trumanista hi sigui a temps. Llegint la premsa dels autors de la desfeta nacionals, els elements estratègics, econòmics i militars que necessiten per a la nova guerra que preparen.

Estant en són així les coses, com es pot, com es podrà justificar davant del jutjat sever dels nostres pobles, la posició capituladora i collaboradora dels Urioste i Terrades dels Estats Units els elements estratègics, econòmics i militars que necessiten per a la nova guerra que preparen.

Prieto i Terrades, amb llurs assistents Trifón Gómez, Humbert Torres i Pi i Sunyer, enllot de treballar per la unitat dels obrers i de tots els republicans, els han girat l'estrena. En lloc de contribuir a organitzar la lluita antifranquista per la independència del nostre país, per la República i per les llibertats dels nostres pobles, han posat a tots els ordres del capital monopolista, dels imperialistes que es van a la guerra i els monopòlies que són velles que no s'aguanten, la mà d'obra qualificada es completemament inexistent, la crisi d'aprenents reverteix els caràcters de catàstrofe.

I no som soles, sinó la banda que enserra Espanya qui en para, per tal com es veuen abocats al catolicisme, sensé que el comgregar trumanista hi sigui a temps. Llegint la premsa dels autors de la desfeta nacionals, els elements estratègics, econòmics i militars que necessiten per a la nova guerra que preparen.

Actualment, amb motiu de l'obertura de la Conferència dels països que compren l'anomenat «pla Marshall», la premsa i la radio franquista s'escargamellen en oblements i promeses per tal que Franco sigui admès a participar oficialment en els «ebenistes d'aquest pla», valencien les més i una calamitat del món si Franco no és admès. Arriben fins a afirmar que només ells es troben en condicions de barrar l'avanc del comunisme que per a ells són la Unió Soviètica i les democràcies populares.

Realment, tot aquell soroll, amb el qual Truman, Marshall i Bevin estan d'accord, no perseguix altre objectiu que el de justificar davant dels que tot ho justifiquen dels imperialistes anglo-saxons.

Prieto i Terrades per exemple, per exemple, que es veuen abocats al catolicisme, sensé que el comgregar trumanista hi sigui a temps. Llegint la premsa dels autors de la desfeta nacionals, els elements estratègics, econòmics i militars que necessiten per a la nova guerra que preparen.

Estant en són així les coses, com es pot, com es podrà justificar davant del jutjat sever dels nostres pobles, la posició capituladora i collaboradora dels Urioste i Terrades dels Estats Units els elements estratègics, econòmics i militars que necessiten per a la nova guerra que preparen.

Prieto i Terrades, amb llurs assistents Trifón Gómez, Humbert Torres i Pi i Sunyer, enllot de treballar per la unitat dels obrers i de tots els republicans, els han girat l'estrena. En lloc de contribuir a organitzar la lluita antifranquista per la independència del nostre país, per la República i per les llibertats dels nostres pobles, han posat a tots els ordres del capital monopolista, dels imperialistes que es van a la guerra i els monopòlies que són velles que no s'aguanten, la mà d'obra qualificada es completemament inexistent, la crisi d'aprenents reverteix els caràcters de catàstrofe.

I no som soles, sinó la banda que enserra Espanya qui en para, per tal com es veuen abocats al catolicisme, sensé que el comgregar trumanista hi sigui a temps. Llegint la premsa dels autors de la desfeta nacionals, els elements estratègics, econòmics i militars que necessiten per a la nova guerra que preparen.

Actualment, amb motiu de l'obertura de la Conferència dels països que compren l'anomenat «pla Marshall», la premsa i la radio franquista s'escargamellen en oblements i promeses per tal que Franco sigui admès a participar oficialment en els «ebenistes d'aquest pla», valencien les més i una calamitat del món si Franco no és admès. Arriben fins a afirmar que només ells es troben en condicions de barrar l'avanc del comunisme que per a ells són la Unió Soviètica i les democràcies populares.

Realment, tot aquell soroll, amb el qual Truman, Marshall i Bevin estan d'accord, no perseguix altre objectiu que el de justificar davant dels que tot ho justifiquen dels imperialistes anglo-saxons.

</div

Lluita

FALSIFICADORS DE LA HISTÒRIA

(Acta d'acusació soviètica contra les mentides de Washington)

Acabament de la nota «Falsificadors de la Història» facilitada per l'Oficina d'Informació Soviètica:

En el seu discurs pronunciat el dia 29 de març en la sessió del Sovièt Suprem de la URSS, V. Molotov declarà: «La Unió Soviètica, un cop derrotat l'exèrcit francès i tenint tots els possibles d'ocupar Finlàndia, no li ha fet ni ha exigit cap contribució a l'estat d'obligació per les seves despeses de guerra, tal com ho hauria fet qualsevol altra potència, siad que s'hauria limitat al mínim. Els aliats han proposat un altre objectiu que el de garantizar la seguretat de Leningrad, de Murmansk i del ferrocarril de Múrmansk.

Servilisme de la Societat de Nacions

Cal fer notar que malgrat que amb tota l'ur política, amb relació a la URSS, els medis governamentals finlandesos fassin el joc de l'Alemanya hitleriana, els dirigents anglo-francesos de la S. N. prengueren immediatament la defensa del Govern fins a la guerra, mentre que la S. N. qualificava la URSS d'agressora, amí la qual cosa, malgrat obertament recolzaven la guerra contra el governant finlandès, continuaven la Unió Soviètica. La S. N. que s'havia compromès a tolerar els agressors nippòn i italo-alemanys, va documentar, per ordre dels dirigents anglo-francesos, una resolució dirigida contra la Unió Soviètica i pronunciada demostrativament l'exclusió d'aquesta.

En canvi, més en la guerra desfermada pels reactionaris finlandesos contra la Unió Soviètica, la Gran Bretanya i França aportaren el més ampli ajut als militaristes finlandesos. Els medis governamentals anglo-francesos van cessar d'iniciar el Govern finlandès perquè continués les hostilitats.

Els governants anglo-francesos aprovisionaren sistemàticament Finlàndia en armes, prepararen ènergicament la trama d'un cos expeditiu de 100.000 homes a Finlàndia.

DALADIER I CHAMBERLAIN ENVIEN MATERIAL A HELSINKI

Segons la declaració de Chamberlain a la Cambra dels Comuns el dia 19 de març del 1940, la Gran Bretanya havia proporcionat a Finlàndia durant els mesos transcorreguts des del començament de la guerra 101 avions, més de 200 canons, centenars de milers d'obusos i de bombes d'aviació i mines antitanques. A la mateixa època, Daladier anunciacava a la Cambra dels Diputats que França havia llançat a Finlàndia 155 avions, uns 500 canons, més de 5.000 metralladores, un milió d'obusos i de bombes i altres material de guerra.

Hom pot tenir una idea completa dels plans dels governants britànics i francesos de l'època mirant el memòramundum transmès als britànics els dies 2 i 3 de març del 1940 i en el qual es deia entre altres coses:

«Els governs aliats comprenen que la situació militar de Finlàndia està desesperada. Després d'un examen minucios de totes les possibilitats, han arribat a la conclusió que l'única mitja d'aportar un ajut efectiu a Finlàndia és la trama de tropes aliades, i els Aliats estan disposats a enviar aquestes tropes en resposta a una petició finlandesa (1).»

En aquesta època, com ho declarava Chamberlain al Parlament britànic el 19 de març,

«Hom procedia amb el màxim de diligència als preparatius amb vistes a la trama de tropes expedicionàries i l'exèrcit expedicionari estava preparat per manegar el començament de guerra... els mesos abans de la data fixada pel mariscal de camp Mannerheim per a l'ur arribada.»

Chamberlain alega que l'estèdia d'aquestes tropes ascendia a 100.000 homes.

Simultàniament, el Govern francès preparava també un cos expeditiu de 30.000 homes, com a primer contingut que havia d'essèsser dirigit sobre Finlàndia per Narvís.

Els governants anglo-francesos desplegaven aquesta activitat bellicista en el mateix moment en què en el front contra l'Alemanya hitleriana la Gran Bretanya i França no donaven

SIGNATURA DEL TRACTAT DE PAU SOVIETO-FINES

Aquests plans, però no van realitzar-se. Finlàndia fou esclafada en aquella època per les tropes soviètiques i obligada a capitular, malgrat tots els esforços de la Gran Bretanya i França per a impedir-ho.

El tractat de pau sovièto-finès era signat el 12 de març del 1940.

Fou així com la defensa de la U.R.S.S. contra l'agressió hitleriana fou igualment millorada al nord, a la regió de Leningrad, pel fet que la línia de defensa fou traslladada a 150 quilòmetres al nord de Leningrad, fins a Viborg inclos.

Això no significava encara, però, que el front est de la mar Bàltica estigués totalment format. S'havien establert pactes amb els Estats bàltics, però allà no hi havia encara tropes soviètiques capaces d'assegurar-ne la defensa. Moldàvia i Bucovina estaven oficialment reunides a la U.R.S.S., però allà tampoc no hi havia encara tropes soviètiques capaces d'assegurar-ne la defensa. A mitjans del juny del 1940 les tropes soviètiques entraren a Estònia, a Letònia i Lituània. El 27 de juny del mateix any, les tropes soviètiques entraren a Bucovina i Moldàvia, que Romania havia pres a la URSS, després de la Revolució d'Octubre.

Així es com fou completada la formació del front est contra l'agressió hitleriana de la mar Bàltica a la mar Negra.

Els medis dirigents anglo-francesos que continuaven tractant la URSS d'agressor pel fet que aquesta havia format un front est, no es donaven compte, aparentment, que l'aparició d'aquest front significava un canvi radical en el desenvolupament de la guerra contra la tirania hitleriana, a favor de la victòria de la democràcia. No comprenen que es tractava, no d'usuar per a no usurpar els drets nacionals de Finlàndia, de Lituània, de Letònia, d'Estònia i de Polònia, sinó d'organitzar la victòria sobre els nazis per a impedir que aquests països, en colònia totalment sotmesos a l'Alemanya hitleriana, no comprenen que es tractava d'executar una barbeta al davant de les tropes alemanyes a totes les regions on això era possible, d'organitzar una defensa solida per a passar després a la contraposició, derrotar les tropes hitlerianes i crear així la possibilitat d'un llarg desenvolupament d'aquests països.

No comprenen que es tractava, no d'usuar per a no usurpar els drets nacionals de Finlàndia, de Lituània, de Letònia, d'Estònia i de Polònia, sinó d'organitzar la victòria sobre els nazis per a impedir que aquests països, en colònia totalment sotmesos a l'Alemanya hitleriana, no comprenen que es tractava d'executar una barbeta al davant de les tropes alemanyes a totes les regions on això era possible, d'organitzar una defensa solida per a passar després a la contraposició, derrotar les tropes hitlerianes i crear així la possibilitat d'un llarg desenvolupament d'aquests països.

No comprenen que no hi havia altres mitjans d'assegurar la victòria.

El Govern britànic, ha actual corrent acantonant les seves tropes durant la guerra a Egipte, malgrat la protesta dels egipcis i malgrat la resistència dels egipcis! Incontestablement, si era un mitjà extremadament important el barrer el front de l'agressió hitleriana en direcció al canal de Suez, per a protegir Egipte de les escomes de Hitler, i d'organitzar la victòria sobre Hitler, i d'impedir amb aquesta la transformació d'Egipte en una colònia hitleriana. Només els enemics de la democràcia o gent que hagin

estiuat del Govern soviètic, que l'estiu del 1940 havia organitzat un front est contra l'agressió hitleriana i esbiaixat les seves tropes el més lluny possible a l'oest de Leningrad, de Moscou i de Klev. Era l'única mitja d'impedir que les tropes hitlerianes poguessin avançar sense obstacles cap a l'est, de constituir una defensa solidament a passar després a la contraofensiva per tal d'esclafar conjuntament amb els Aliats, l'exèrcit hitlerian i els Aliats, l'exèrcit soviètic i els Aliats, l'exèrcit finlandès, contra la Unió Soviètica. La S. N. que s'havia promès tolerant als agressors nippòn i italo-alemanys, va documentar, per ordre dels dirigents anglo-francesos, una resolució dirigida contra la Unió Soviètica i pronunciada demostrativament l'exclusió d'aquesta.

Es desprèn també que els calumniadors i els falsificadors de la història

en colònes hitlerianes. Només els enemics de la democràcia o gent que hagin perdut el seny podien qualificar d'agressió aquests actes del Govern soviètic.

D'això es desprèn, però, que Chamberlain, Daladier i altres amics que van qualificar d'agressió aquesta política del Govern soviètic i que organitzaren l'exclusió de la Unió Soviètica de la S. N. actuaren com a enemics de la democràcia o com a gent que havia perdut el seny.

Es desprèn també que els calumniadors i els falsificadors de la història

que avui fan llur treball d'acord amb els servents Bevin i Bidault i qualifiquen d'agressió la formació del front est contra Hitler, són igualment com a enemics de la democràcia o

com una gent que ha perdut el seny. Què hauria passat si la URSS no hagués creat, abans de l'agressió d'Alemanya, el front est, forces més a l'est de les antigues fronteres de la URSS; si aquest front no hagués seguit la línia Viborg-Kaunas-Bielostok-Brest-Lyov i en canvi hagués passat per l'antiga frontera Leningrad-Narva-Minsk-Kiev?

Quines eren les veritables relacions germano-soviètiques el 1940

Evocant aquestes divergències, els falsificadors de la història i els calumniadors de tota mena s'esforcen per «provar» contra l'evidència, que la Unió Soviètica havia d'obtenir una sortida sobre el golf Persic, ocupant l'oest de l'Iran i els explotacions petrolifères dels britànics en aquest país. Del tot segur, que Alemanya podia ajudar la URSS a solucionar la posició de les pretensions soviètiques, a relació a Turquia, arribant fins i tot a modificar el tractat de Montreux sobre els Estrets. Sense dubte, per raó en compte dels interessos d'Iran, defensava amb cura els interessos de Turquia, considerant-la d'una forma manifesta com una aliaf per aconseguir per dàtils.

Assureuen que durant les «convereses» de Berlin foren examinats i adoptats perris «plans de repartiment d'Europa», les pretensions territorials de la URSS, «al sud de la Unió Soviètica en direcció a l'oceà Índic», els «plans» relatius a Turquia, a l'Irac, a Bulgaria i altres «problems». Els calumniadors utilitzaren amb aquesta finalitat els informes d'ambasciadors alemanys i altres funcionaris hitlerians, notes de tota mena, projectes alemanys de nom sa quins «protocols» i altres «documents» per aconseguir per dàtils.

Què va passar, en realitat, a Berlin? Cal dir que les pretenses «convereses de Berlin» el 1940, no foren altra cosa que una visita de V. Molotov en resposta a dos viatges de Ribbentrop a Moscou. Les convereses que tingueren lloc es referien principalment a les relations soviètico-alemanas. Hitler s'esforçava a fer-ne la base d'un acord de gran valora entre Alemanya i la URSS. La Unió Soviètica, al contrari, aprofitava aquestes convereses per son-

dar les posicions alemanyes, sense la més mínima intenció d'arribar a cap acord amb els alemanys. En el curs d'aquestes converses, Hitler considerava que la Unió Soviètica havia d'obtenir una sortida sobre el golf Persic, ocupant l'oest de l'Iran i els explotacions petrolifères dels britànics en aquest país. Del tot segur, que Alemanya podia ajudar la URSS a solucionar la posició de les pretensions soviètiques, a relació a Turquia, arribant fins i tot a modificar el tractat de Montreux sobre els Estrets. Sense dubte, per raó en compte dels interessos d'Iran, defensava amb cura els interessos de Turquia, considerant-la d'una forma manifesta com una aliaf per aconseguir per dàtils.

El Govern soviètic va traure d'aquestes convereses les següents conclusions: Alemanya no té interès a mantenir les seves relacions amb Iran; Alemanya no està ligada i no té intenció d'atrapar la Bulgaria i altres «problems». Els calumniadors utilitzaren amb aquesta finalitat els informes d'ambasciadors alemanys i altres funcionaris hitlerians, notes de tota mena, projectes alemanys de nom sa quins «protocols» i altres «documents» per aconseguir per dàtils.

La diplomàcia soviètica sondeja les intencions de l'Alemanya hitleriana

Després d'haver extret aquestes úniques conclusions, el Govern soviètic no renovà més les convereses sobre les qüestions anunciadades, malgrat les reiterades demandes de Ribbentrop.

Com es veu, fou un sondatge de les posicions del Govern hitlerista per part del Govern soviètic, sondatge que no podia compartir cap mena d'acord.

Es admissible aquella mena de sondatges de les posicions de l'adversari per part dels Estats pacífics? Si, certament. No solament es admisible, sinó que a vegades és una necessitat política directa. Cal solament que el sondatge tingui lloc amb el coneixement i el consentiment dels Aliats i que els resultats comuniqui el resultat. La Unió Soviètica, amb visió de menor amb èxit la lluita contra l'Alemanya hitleriana.

Aquestes declaracions expressaven, indubbiament, l'actitud dels medis reactionaris dels Estats Units d'Amèrica i de la Gran Bretanya.

La immensa majoria dels pobles britànics i nordàmericans, però, estava prèdisposada a favor de la URSS. I existia una acció comunitària amb la Unió Soviètica amb visió de menor amb èxit la lluita contra l'Alemanya hitleriana.

Cal creure que la declaració del primer ministre britànic, Churchill, el 22 de juny del 1941, reflectia aquest estat d'espírits quan deia que:

«el perill que amenaça Rússia constitueix un perill per a nosaltres i per als Estats Units, igualment que la causa de cada rus era la de la guerra lluita i la seva lluita és la de la guerra contra les nacions lluiteres soviètiques quina part del planeta.

La mateixa actitud en relació a la URSS fou adoptada pel Govern de Roosevelt.

Certament, aleshores també, en el curs de la guerra, existien certes divergències sobre punts de vista entre els Aliats. Hom sap, per exemple, la importància d'aquestes divergències sobre qüestions tan essencials com l'obertura del segon front, les obligacions dels Aliats, llur deute moral respecte a la URSS.

Així es col·locà la primera pedra de la coalició anglo-soviètico-nordamericana contra l'Alemanya hitleriana.

La coalició antihitleriana tenia com a projecte l'anihilació total del règim hitlerista i l'alliberament de les naçions sacerdotitzades per l'Alemanya hitleriana. Malgrat les diferències ideològiques i del sistema econòmic dels diferents Estats Aliats, la coalició anglo-soviètico-nordamericana esdevingué una potent aliança dels pobles que havien unit llurs esforços en la lluita alliberadora contra el hitlerisme.

El document que a l'informe de Weizsäcker, secretari d'Estats d'Aliars Estrangers d'Alemanya, explica la marxa d'aquests negocis a Lisboa el setembre del 1941. D'aquest document es desprèn que el 13 de setembre havia tingut lloc una entrevista entre el fill de Lord Beaverbrook, Aitken, oficial del Parlament britànic després que representava la Gran Bretanya, i l'hongarès Gustav von Koever, que actuava per instruccions del Ministre alemany d'Afers Estrangers, el qual es posava per jutjar per la caràcter de la URSS.

En el curs d'aquestes convereses, Allen formula directament la següent pregunta: «No seria possible d'aprofitar l'hour que ve i la primavera per examinar entre bastidores les possibilitats de pau?»

Altres documents relaten les convereses celebrades a Suïssa entre els representants dels Governos dels Estats Units d'Alemanya, el febrer del 1943.

Allen Dulles (germà de John Foster Dulles), delegat especial del Govern dels Estats Units, porta a terme aquestes negocis per part dels Estats Units. Allen Dulles figura amb el pseudònim de «Bull». Estava encarregat d'una missió directa a Weissacker per Krauel, cònsol general d'Alemanya a Ginebra.

En el curs d'aquesta converesa, Allen formula directament la següent pregunta: «No seria possible d'aprofitar l'hour que ve i la primavera per examinar entre bastidores les possibilitats de pau?»

En el curs d'aquesta converesa, Allen formula directament la següent pregunta: «No seria possible d'aprofitar l'hour que ve i la primavera per examinar entre bastidores les possibilitats de pau?»

Altres documents relaten les convereses celebrades a Suïssa entre els representants dels Governos dels Estats Units d'Alemanya, el febrer del 1943.

Allen Dulles (germà de John Foster Dulles), delegat especial del Govern dels Estats Units, porta a terme aquestes negocis per part dels Estats Units. Allen Dulles figura amb el pseudònim de «Bull». Estava encarregat d'una missió directa a Weissacker per Krauel, cònsol general d'Alemanya a Ginebra.

El document diu després que:

«Bull està més o menys d'acord en que l'organització estatística i industrial d'Europa sobre la base de grans estats, considerant que una Gran Alemanya federal (semblant als Estats Units), amb una confederació danubiana otrera, seria la millor garantia d'ordre i redrecament de l'Europa central i oriental. (7).

Dulles (Bull) declarava igualment que reconeixia plenament les pretensions de la indústria alemanya a jugar un paper preponderant a Europa.

No és possible silenciar el fet que els britànics i els nordàmericans produeixen aquest sondatge a Suïssa i sense el consentiment de la Unió Soviètica, i que els resultats d'aquest sondatge, ademés, afluïen comunicats en absolut al Govern soviètic.

La marxa d'aquestes condicions va permetre que la coalició fugitiuva i concentrada a Versalles pugui obrir-se a Europa.

Es desprèn que acusant la URSS de «manca de sinceritat», els falsificadors de la història volen fer recatuar la seva pròpia feina sobre els altres.

Els falsificadors de la història tenen por a la veritat

No pot haver

La reunió del Comisco AL SERVEI DE L'IMPERIALISME

El dia 20 d'aquest mes, Londres i sota l'ombra de la City, va reunir-se el C.O.M.I.S.C.O. (Comitè socialista internacional) en secret. Substantivament que no està compost gairebé tot, per organismes estatius compostos per tots els socialistes dretans.

Els socialistes espanyols de dreta, encapçalats per Prieto-Triñon Gómez, van presentar la proposta d'adhesió que van presentar els socialistes dirigits per González Peña, Lamoneda, Negrin.

El Partit Social-Demòcrata txecoslovac fou exclòs de l'organització més avançada.

Per d'altra banda, la majoria de delegats van votar una resolució condemnant la col·laboració del Partit Socialista Italià amb els comunistes, la qual cosa moltíssim va ser criticada pels socialistes dretans.

Trobant-se alestors en família, els diferents representants al C.O.M.I.S.C.O. aprovaron una resolució concebuda en els mateixos termes que ho farien els imperialistes.

Contra quin enemic va dirigida l'adhesió?

Contra el règim feixista de Franco, responsable de l'assassinat dels socialistes Zardabian, Casals, Sáenz, Zabalza, Ruiz-Llorente, etc., etc.?

Contra el govern monàrquico-feixista de Grècia responsable de l'exèrcit de

El desenvolupament de l'agricultura a la U.R.S.S.

L'any 1947

	(Augment en % en relació al 1946)
Producció de tota l'economia rural	32%
Producció agrícola	48%
Collita de cereals	58%
Collita de cotó	21%
Collita de patates	30%
Collita de la remolatxa sucreta	100%
Collita de girassol	79%
Collita de la fibra de lli	29%
Volum dels treballs efectuats pels tractors	29%
Mitjana dels treballs efectuats per un tractor	21%

L'any 1948

	(Augment en % en relació al 1947)
Sembres de colxoses	15%
Sembres de cereals	11%
Sembres de blat de primavera	35%
Sembres de la remolatxa de sucre	19%
Sembres del lli de fibra	36%
Sembres de patates	47%

POLITICA de GUERRA i POLITICA de PAU

Hi ha un percentatge aproximatiu de les despeses militars per a l'any fiscal 1947 en relació a les despeses pressupostàries globals dels països respectius:

Xina governamental	80%
Turquia	44%
Brasil	42%
Argentina	38%
Estats Units	33%
Grecia	33%
Espanya	33%
Austràlia	39%
Bolivia	30%
Gran Bretanya	27%
Països Baixos	25%
Pòルnia	24%
Honduras	22%
Iugoslàvia	22%
Suisse	22%
Perú	21%
Equador	20%
Iugoslàvia	20%
Xile	19%
U.R.S.S.	15%
Cuba	18%

Aquestes xifres posen de relleu quins són els països que treballen per la pau i aquells altres que s'orienten cap a una política de guerra.

Henry WALLACE denuncia els provocadors de guerra del Departament d'Estat

Henry Wallace, candidat progressista a la presidència dels Estats Units, en un discurs que va pronunciar fa uns dies críticament la política dels provocadors de guerra nord-americana.

Entre altres coses digué:

«Els homes que estan fomentant l'odi i la por practiquen l'odi i l'absus d'un mot. Aquest mot s'anomena «comunisme».

Aquests elements esperen provocar així una reacció hostil en profunds capes de la població.

No es podrà, però, enganyar la majoria del poble. Nous altres sabem que els canons no són prou forts per a erosionar la democràcia i el progrés. Les forces americanes i llurs aliats saben que milions de soldats no poden aportar un rebuix a les condicions econòmiques i socials. Consideren amb raó que la crisi de lliures i el servei militar obligatori no serà la que garantirà la democràcia a l'esterior.»

En denunciar els dirigents de la Casa Blanca, Henry Wallace va ceglar:

Aquests dirigents han comprès que els pobles del món

estan en marxa. Si bé que els pobles, si!, els pobles de França, d'Itàlia, de Txecoslovàquia, i els pobles de Xina i de Grècia, volen provar un nou mètode. Temen aquests canvis i s'ajeneixen contra ell. Utilitzen les nostres reserves. I s'ores possibilitats de producció i esperen utilitzar també aviat la nostra posició en el món contra els anells d'aquells pobles.

Els dirigents de la Casa Blanca es valen de la ciència dels nostres savis i esperen servir-se aviat dels cossos dels nostres joves per aturar el clam dels pobles arreu del món.

Després d'haver afirmat que no hi havia cap motiu de guerra entre els Estats Units i Rússia, Wallace va acabar dient:

«Els preparatius amb vistes a una altra guerra mundial amenaçen les llibertats americanes, almenys tant com si l'enemic ens hagués venut en el curs del darrer conflicte.

Nous altres hem de prendre l'ofensiva per la pau i, al mateix temps que combatem contra la conscripció i el servei militar obligatori, hem de lluitar igualment per eliminar un estat de coses que fa la guerra i la defensa nacional profitoses per als interessos privats.»

Entre altres, poguérem veure els jo-

ves: Ante Pérez, agent tècnic de la casa Renault, responsable de la Brigada Marelles, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; Lucien Chapelin, metallúrgic; Gerard Jacques, professor; Ordre del Trèball de tercera classe; Henry Banghou, estudiant de medicina, adjunt del responsable de la Brigada Colònel Fabien, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; i Mihaylo Touraine, estudiant; del Trèball de tercera classe.

Tots ells han tornat entusiàsmats, després de les realitzacions de la democràcia popular iugoslava en la qual la juventut juga un gran paper.

Entre altres, poguérem veure els jo-

ves: Ante Pérez, agent tècnic de la casa Renault, responsable de la Brigada Marelles, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; Lucien Chapelin, metallúrgic; Gerard Jacques, professor; Ordre del Trèball de tercera classe; Henry Banghou, estudiant de medicina, adjunt del responsable de la Brigada Colònel Fabien, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; i Mihaylo Touraine, estudiant; del Trèball de tercera classe.

Tots ells han tornat entusiàsmats, després de les realitzacions de la democràcia popular iugoslava en la qual la juventut juga un gran paper.

Entre altres, poguérem veure els jo-

ves: Ante Pérez, agent tècnic de la casa Renault, responsable de la Brigada Marelles, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; Lucien Chapelin, metallúrgic; Gerard Jacques, professor; Ordre del Trèball de tercera classe; Henry Banghou, estudiant de medicina, adjunt del responsable de la Brigada Colònel Fabien, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; i Mihaylo Touraine, estudiant; del Trèball de tercera classe.

Tots ells han tornat entusiàsmats, després de les realitzacions de la democràcia popular iugoslava en la qual la juventut juga un gran paper.

Entre altres, poguérem veure els jo-

ves: Ante Pérez, agent tècnic de la casa Renault, responsable de la Brigada Marelles, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; Lucien Chapelin, metallúrgic; Gerard Jacques, professor; Ordre del Trèball de tercera classe; Henry Banghou, estudiant de medicina, adjunt del responsable de la Brigada Colònel Fabien, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; i Mihaylo Touraine, estudiant; del Trèball de tercera classe.

Tots ells han tornat entusiàsmats, després de les realitzacions de la democràcia popular iugoslava en la qual la juventut juga un gran paper.

Entre altres, poguérem veure els jo-

ves: Ante Pérez, agent tècnic de la casa Renault, responsable de la Brigada Marelles, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; Lucien Chapelin, metallúrgic; Gerard Jacques, professor; Ordre del Trèball de tercera classe; Henry Banghou, estudiant de medicina, adjunt del responsable de la Brigada Colònel Fabien, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; i Mihaylo Touraine, estudiant; del Trèball de tercera classe.

Tots ells han tornat entusiàsmats, després de les realitzacions de la democràcia popular iugoslava en la qual la juventut juga un gran paper.

Entre altres, poguérem veure els jo-

ves: Ante Pérez, agent tècnic de la casa Renault, responsable de la Brigada Marelles, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; Lucien Chapelin, metallúrgic; Gerard Jacques, professor; Ordre del Trèball de tercera classe; Henry Banghou, estudiant de medicina, adjunt del responsable de la Brigada Colònel Fabien, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; i Mihaylo Touraine, estudiant; del Trèball de tercera classe.

Tots ells han tornat entusiàsmats, després de les realitzacions de la democràcia popular iugoslava en la qual la juventut juga un gran paper.

Entre altres, poguérem veure els jo-

ves: Ante Pérez, agent tècnic de la casa Renault, responsable de la Brigada Marelles, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; Lucien Chapelin, metallúrgic; Gerard Jacques, professor; Ordre del Trèball de tercera classe; Henry Banghou, estudiant de medicina, adjunt del responsable de la Brigada Colònel Fabien, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; i Mihaylo Touraine, estudiant; del Trèball de tercera classe.

Tots ells han tornat entusiàsmats, després de les realitzacions de la democràcia popular iugoslava en la qual la juventut juga un gran paper.

Entre altres, poguérem veure els jo-

ves: Ante Pérez, agent tècnic de la casa Renault, responsable de la Brigada Marelles, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; Lucien Chapelin, metallúrgic; Gerard Jacques, professor; Ordre del Trèball de tercera classe; Henry Banghou, estudiant de medicina, adjunt del responsable de la Brigada Colònel Fabien, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; i Mihaylo Touraine, estudiant; del Trèball de tercera classe.

Tots ells han tornat entusiàsmats, després de les realitzacions de la democràcia popular iugoslava en la qual la juventut juga un gran paper.

Entre altres, poguérem veure els jo-

ves: Ante Pérez, agent tècnic de la casa Renault, responsable de la Brigada Marelles, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; Lucien Chapelin, metallúrgic; Gerard Jacques, professor; Ordre del Trèball de tercera classe; Henry Banghou, estudiant de medicina, adjunt del responsable de la Brigada Colònel Fabien, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; i Mihaylo Touraine, estudiant; del Trèball de tercera classe.

Tots ells han tornat entusiàsmats, després de les realitzacions de la democràcia popular iugoslava en la qual la juventut juga un gran paper.

Entre altres, poguérem veure els jo-

ves: Ante Pérez, agent tècnic de la casa Renault, responsable de la Brigada Marelles, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; Lucien Chapelin, metallúrgic; Gerard Jacques, professor; Ordre del Trèball de tercera classe; Henry Banghou, estudiant de medicina, adjunt del responsable de la Brigada Colònel Fabien, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; i Mihaylo Touraine, estudiant; del Trèball de tercera classe.

Tots ells han tornat entusiàsmats, després de les realitzacions de la democràcia popular iugoslava en la qual la juventut juga un gran paper.

Entre altres, poguérem veure els jo-

ves: Ante Pérez, agent tècnic de la casa Renault, responsable de la Brigada Marelles, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; Lucien Chapelin, metallúrgic; Gerard Jacques, professor; Ordre del Trèball de tercera classe; Henry Banghou, estudiant de medicina, adjunt del responsable de la Brigada Colònel Fabien, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; i Mihaylo Touraine, estudiant; del Trèball de tercera classe.

Tots ells han tornat entusiàsmats, després de les realitzacions de la democràcia popular iugoslava en la qual la juventut juga un gran paper.

Entre altres, poguérem veure els jo-

ves: Ante Pérez, agent tècnic de la casa Renault, responsable de la Brigada Marelles, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; Lucien Chapelin, metallúrgic; Gerard Jacques, professor; Ordre del Trèball de tercera classe; Henry Banghou, estudiant de medicina, adjunt del responsable de la Brigada Colònel Fabien, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; i Mihaylo Touraine, estudiant; del Trèball de tercera classe.

Tots ells han tornat entusiàsmats, després de les realitzacions de la democràcia popular iugoslava en la qual la juventut juga un gran paper.

Entre altres, poguérem veure els jo-

ves: Ante Pérez, agent tècnic de la casa Renault, responsable de la Brigada Marelles, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; Lucien Chapelin, metallúrgic; Gerard Jacques, professor; Ordre del Trèball de tercera classe; Henry Banghou, estudiant de medicina, adjunt del responsable de la Brigada Colònel Fabien, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; i Mihaylo Touraine, estudiant; del Trèball de tercera classe.

Tots ells han tornat entusiàsmats, després de les realitzacions de la democràcia popular iugoslava en la qual la juventut juga un gran paper.

Entre altres, poguérem veure els jo-

ves: Ante Pérez, agent tècnic de la casa Renault, responsable de la Brigada Marelles, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; Lucien Chapelin, metallúrgic; Gerard Jacques, professor; Ordre del Trèball de tercera classe; Henry Banghou, estudiant de medicina, adjunt del responsable de la Brigada Colònel Fabien, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; i Mihaylo Touraine, estudiant; del Trèball de tercera classe.

Tots ells han tornat entusiàsmats, després de les realitzacions de la democràcia popular iugoslava en la qual la juventut juga un gran paper.

Entre altres, poguérem veure els jo-

ves: Ante Pérez, agent tècnic de la casa Renault, responsable de la Brigada Marelles, condecorat amb l'Ordre del Trèball de segona classe; Lucien Chapelin, metallúrgic; Gerard Jacques, professor; Ordre del Trèball de tercera classe; Henry Banghou, estudiant de medicina, adjunt del responsable de la Brigada Colònel Fabien, condecorat amb l'Ord